

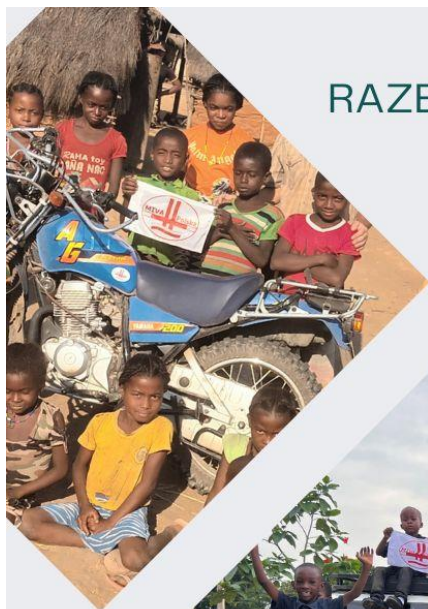
RAZEM NIESIEMY CHRYSTUSA NA KRAŃCE ŚWIATA

MATERIAŁY LITURGICZNO DUSZPASTERSKIE

XXV OGÓLNOPOLSKI
TYDZIEŃ ŚW. KRZYSZTOFA

21-28 LIPCA 2024 R.

Spis zawartości:

1. Materiały liturgiczne	3
1.1. Wprowadzenie do liturgii.....	3
1.2. Akt pokutny.....	3
1.3. Homilia.....	4
1.4. Modlitwa wiernych.....	7
1.5. Modlitwa o powołania.....	7
1.6. Obrzęd błogosławieństwa kierowców i ich pojazdów.....	8
2. Materiały duszpasterskie i misyjne	9
2.1. Chrystus Drogą, On prowadzi.....	9
2.2. Moralna odpowiedzialność użytkowników drogi.....	9
2.3. Po co błogosławimy pojazdy i kierowców?.....	10
2.4. Wyjść poza mury i ściany swego domu – wywiad z misjonarką z Angoli.....	12
2.5. MIVA Polska polskim misjonarzom w 2023 roku – podsumowanie pomocy.....	16
2.6. Raport wpłat wg diecezji z <i>Akcji św. Krzysztof 2023</i>	18
2.7. Wybrane podziękowania od misjonarzy.....	19
2.8. Lista bieżących próśb od misjonarzy o pomoc na środki transportu.....	22

**Publikacja przygotowana przez MIVA Polska
do użytku wewnętrznego
Redakcja: ks. Jerzy Kraśnicki
Współpraca i opracowanie: Mateusz Sigiel**

**„Wszyscy ochrzczeni jesteśmy uczestnikami wielkiego Bożego dzieła, które wciąż ma swoje
niezmierzone horyzonty misji, już nie zawsze w wymiarach geograficznych, ale nową geografiją
misyjną są serca nieznaną Chrystusa...”**

(Bp Jan Piotrowski, z homilii wygłoszonej na zakończenie roku formacyjnego CFM w Warszawie, 28.05.2024)

MIVA Polska

ul. Byszewska 1, skr. poczt.112, 03-729 Warszawa

tel.: +48 22 678 59 83; e-mail: biuro@miva.pl

nr Konta: PeKaO SA I/O Warszawa 69-1240-1037-1111-0000-0691-6802

www.miva.pl, www.facebook.com/MIVAPolska

MATERIAŁY LITURGICZNE

---

na XXV Ogólnopolski Tydzień św. Krzysztofa

(z parafialnym błogostawieństwem kierowców i poświęceniem pojazdów)

Wprowadzenie do liturgii

W dzisiejszej Ewangelii usłyszymy jak apostołowie odpoczywają obok osoby Jezusa. Odpoczynek to powrót do źródeł, to możliwość przebywania z Jezusem i doświadczania Jego obecności. To właśnie obok Jezusa uczeń odzyskuje siły, uczy się, aby potem na nowo móc służyć innym. Odpoczynek w Chrystusie jest nie tylko dla nas. Mamy odzwierciedlać Go w swoim życiu, a nawet stawać się "Chrystusem dla innych". Prawdę tę bardzo mocno realizują misjonarze, którzy poświęcają swoje życie, aby inni mogli poznać Chrystusa.

Misjonarze niosą Chrystusa i Jego Ewangelię dzięki środkom transportu zakupionym z pomocą MIVA Polska. W Tygodniu św. Krzysztofa podziękujmy Panu Bogu za dotychczasową opiekę we wszystkich podróżach, za każdy kilometr bezpiecznej jazdy, a w duchu tej wdzięczności weźmy udział w *Akcji św. Krzysztof – 1 grosz za 1 kilometr* bezpiecznej jazdy na środki transportu dla misjonarzy.

Akt pokuty

Przygotujmy teraz nasze serca do uczestnictwa w Eucharystycznej Ofierze, uznając przed Bogiem ze skruchą i żalem nasze grzechy. Dziś w sposób szczególny przepraszajmy Pana Boga za winy i grzechy kierowców oraz wszystkich użytkowników drogi:

- za nieodpowiedzialne i lekkomyślne korzystanie z pojazdów oraz lekceważenie zasad bezpieczeństwa drogowego,
- za brak cierpliwości, brawurę i nadmierną prędkość oraz narażanie siebie i innych na niebezpieczeństwo wypadków,
- za prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających,
- za brak życzliwości wobec bliźnich na drogach i w czasie podróży oraz agresywne i obraźliwe słowa czy gesty,

(chwila ciszy)

Panie Jezu, który uczysz nas dróg prawości i sprawiedliwości, zmiłuj się nad nami.

Chryste, który okazujesz cierpliwość i miłosierdzie wobec grzeszników, zmiłuj się nad nami.

Panie Jezu, który jesteś Drogą prowadzącą do Domu Ojca w niebie, zmiłuj się nad nami.

Homilia na XXV Ogólnopolski Tydzień św. Krzysztofa 2024

(XVI niedziela zwykła B, Mk 6, 30-34)

Trudzić się dla Ewangelii

Umiłowani w Chrystusie!

Gdy ludzie wracają z podróży, z pielgrzymek, czy np. z popularnych dziś „Camino” do Santiago de Compostella, chętnie opowiadają o tym, czego doświadczyli, dzielą się z rodziną, przyjaciółmi i znajomymi swoimi wrażeniami z pobytu w nowych miejscach, opowiadają o spotkanych ludziach, ich zwyczajach, kulturze. Organizują przy tym pokaz zdjęć i krótkich filmów i obdarowują bliskich małymi pamiątkami z odwiedzonych miejsc. To wszystko służy wzajemnemu ubogaceniu się.

W Ewangelii na dzisiejszą niedzielę spotykamy Apostołów powracających ze swojej pierwszej samodzielnej misji. Są pełni wrażeń po swoich apostołskich trudach, ale też i wyczerpani. Było to dla nich zupełnie nowe doświadczenie, rodzaj praktyki misyjnej, która pozwoliła im zasmakować głoszenia Ewangelii. Jezus Chrystus jak najlepszy pedagog posyłając ich, odpowiednio ich wyposażył i przygotował do tej misji. Uposażył ich w nadzwyczajne duchowe dary: „dał im władzę nad duchami nieczystymi” oraz moc uzdrawiania chorych. Ich działanie odbywa się więc w mocy Jezusa, w Jego imię, wszystko jest zależne od Tego, który ich posłał. Czytamy o tym na początku 6. rozdziału Ewangelii wg św. Marka. Teraz dzielą się z Mistrzem i ze sobą nawzajem swoimi dokonaniem, można powiedzieć sukcesami apostołskimi. Na pewno było o czym opowiadać: o uwolnionych z opętania, o nieuleczalnie chorych, którzy odzyskali zdrowie, gdy Apostołowie w imię Jezusa kładli na nich ręce, o przedziwnej mocy ich słowa. Teraz Chrystus widząc wyczerpanie Apostołów kieruje ich na odpoczynek w miejscu odosobnionym. Apostoł, jak każdy człowiek, też potrzebuje duchowego relaksu, który pozwoli mu nabrać dystansu do rzeczywistości. Jednak tym razem sytuacja nie pozwoliła im zrealizować tych planów.

Ciągną za nimi tłumnie ludzie, podążają za nimi w ślady. Pragną być z Jezusem, pragną Go słuchać i doświadczać Jego troski i miłości. Chrystus nie pozostawia ich wtedy samych, rezygnuje z powziętych planów i okazuje im swoje miłosierdzie i pełną poświęcenia troskę: „Byli oni jak owce nie mające pasterza” – według słów proroka Ezechiela (Ez 34,5).

Jezus jako Dobry Pasterz dostrzegł w nich jakiś rodzaj zabłąkania, błądzenia, a więc brak orientacji życiowej, brak rozumienia swojego losu, swojego powołania i przeznaczenia. On nie chce ich pozostawić samych, bez opieki, bez swojej obecności i troski. Tacy są narażeni na niebezpieczeństwo zmarnowania swojego życia, mogą stać się też łatwym łupem fałszywych mesjaszy i apostołów, którzy zwodzą innych, obiecując im raj na ziemi, a przez to prowadząc ich często wprost do utraty zbawienia wiecznego.

Drodzy bracia i siostry w Chrystusie!

Ewangelia dzisiejsza nie jest tylko – jak mogłoby się wydawać - lekcją dla duszpasterzy czy misjonarzy, albo innych osób zaangażowanych w życie Kościoła. Ona jest lekcją dla każdego, zaproszeniem do naśladowania Chrystusa w Jego poświęceniu dla innych, zwłaszcza dla

człowieka zagubionego, żyjącego z dnia na dzień bez określonego celu, bez Bożego światła, w ciemnościach grzechu. Tak wielu ludzi nie poznało jeszcze Chrystusa i Jego Ewangelii. Tak wielu jest wokół nas i na całym świecie tych, którzy nie odkryli jeszcze Bożej miłości. Tak wielu tych, którzy nie pojmują skąd pochodzą i dokąd zdążają. Papież Franciszek mówi często w tym kontekście, o potrzebie czułej miłości albo czułości, z którą winniśmy do innych podchodzić, okazując wrażliwość na ludzką niedolę, wobec ludzi doświadczonych brzemieniem cierpienia czy grozy wojny.

Pięknym przykładem Pasterza, który był wrażliwy na niedolę materialną i ubóstwo duchowe, był argentyński Święty – św. Józef Gabriel Brochero (1840 – 1914), kanonizowany w 2016 roku przez Papieża Franciszka. Znany jest jako „El Cura Brochero” czyli Ojciec Brochero albo Cura Gaucho czyli Ksiądz Kowboy. Żeby dotrzeć do ludzi przemierzał duże odległości na swoim mule w trudnym regionie na Wielkiej Wyżynie ok. 2000 m n.p.m., gdzie nie było dróg ani mostów. Pragnął nieść ludziom światło Ewangelii i Bożą pociechę. Mówił o tamtejszych mieszkańcach, że „są wprawdzie zapomniani przez ludzi, ale nie przez Boga”. To go motywowało do wielkich poświęceń. Organizował dla swoich prostych „owieczek” 9-dniowe rekolekcje ignacjańskie, aby podnieść ich poziom moralny, opiekował się chorymi, także tymi na trąd. Przez swoją 40-letnią oddaną pracę odmienił życie tysięcy ludzi. Umarł zaraziwszy się trądem. To o Nim powiedział Papież, że „był pasterzem, od którego było czuć zapach owiec”, bo zawsze był blisko ludzi, troszcząc się o ich sprawy nie tylko religijne i życie moralne, ale również o ich byt materialny i rozwój ekonomiczny.

Umiłowani w Panu!

W czasie obchodów XXV Ogólnopolskiego Tygodnia św. Krzysztofa, mając przed oczami przesłanie dzisiejszej Ewangelii, kierujemy nasze myśli ku polskim misjonarzom i misjonarkom. Podejmują oni z odwagą tak wiele wyzwań, aby ukazać ludziom troskę Dobrego Pasterza i pomóc odkryć oblicze prawdziwego Boga i Jego miłość. Misje zawsze były, są i będą sprawą wiary, wiary nie tylko samych misjonarzy, ale wiary Kościoła. Z tą wiarą chcemy towarzyszyć misjonarzom naszą modlitwą i wsparciem na środki transportu, których potrzebują w codziennym posługiwaniu.

Śp. biskup – misjonarz Tadeusz Kusy OFM – ordynariusz diecezji Kaga-Bandoro w Republice Środkowoafrykańskiej, który odszedł do wieczności w dzień Wielkanocy tego roku, w swoim wywiadzie pt. „W cierpiącym sercu Afryki” powiedział: „Chyba największą biedą jest duchowe ubóstwo. Wielkim wyzwaniem duszpasterskim jest poszukiwanie dróg do zranionych serc, także do tych, którzy mają na sumieniu krzywdy i cierpienia zadane innym w czasie wojny, aby pomóc im powrócić do Boga i do ludzi przez nawrócenie, pojednanie i zadośćuczynienie” (Biuletyn MIVA Polska nr 31/32 2017) . Śp. Biskup Tadeusz Kusy dzieląc się swoją misyjną codziennością pasterskiego posługiwania w najtrudniejszych dniach wojny mówił: „Trud posługiwania jest wpisany w dzieło misyjne Kościoła” I dodał: „Aby trwać, trzeba całkowicie zaufać Panu Bogu” (Tamże). Zmartwiony był tym, że w tamtych bolesnych dniach prawie niemożliwe było dotarcie do ludzi, którzy chronili się w lasach. Wraz z kapłanami starał się jednak wykorzystać każdą sposobność, aby odwiedzać wspólnoty i podtrzymywać ludzi w duchu wiary.

Gdyby nie pomoc na misyjne środki transportu, którą od ponad 20 lat organizuje MIVA Polska (Stowarzyszenie na rzecz misyjnych środków transportu) przy Komisji Episkopatu Polski ds. Misji, misjonarze i misjonarki nie mieliby możliwości docierać do ludzi z Ewangelią, karmić ich Słowem i Chlebem Eucharystycznym, wyciągać do potrzebujących pomocną dłoń, otaczając chorych serdeczną i profesjonalną troską, albo dając możliwość edukacji i rozwoju.

Dziś wielkie słowa wdzięczności należą się wszystkim, którzy biorą udział w *Akcji św. Krzysztof – 1 grosz za 1 kilometr* na pojazdy misyjne i ofiarowują z okazji poświęcenia pojazdów swoją pomoc na misje. Wdzięczność Panu Bogu za Jego opiekę w podróżach jest pięknym darem dla misjonarzy, można powiedzieć dla dzieła misji, które są w samym sercu Kościoła. W ubiegłym roku 2023 dzięki tej akcji, zostało zakupionych 935 różnych pojazdów w 36 krajach świata, skąd napłynęły prośby od misjonarzy. Oprócz 52 samochodów i 37 motocykli, 2 łodzi motorowych do pracy pastoralnej, została zakończona budowa barki rzecznej - pływającej przychodni – „Serce z Polski” (Corazon de Polonia) do peruwiańskiej Amazonii oraz zakupiony ambulans do misyjnego szpitala w Katondwe w Zambii, a także mini-kombajn zbożowy do gospodarstwa parafialnego ojców pijarów w Cocapata w Boliwii. Rodzimi katechiści współpracujący z misjonarzami otrzymali 199 rowerów. Rowery również otrzymało 130 najbardziej potrzebujących uczniów z misyjnych szkół w RCA i Tanzanii, aby mogli dotrzeć do szkoły. Oprócz tego zostało zakupionych łącznie 499 wózków inwalidzkich – „Promieni Miłosierdzia” dla niepełnosprawnych i do ośrodków pomocy i szpitali misyjnych. To wszystko było możliwe dzięki tym „groszom wdzięczności”.

Także w tym roku pragniemy wielkodusznie odpowiedzieć na tak wiele nowych potrzeb i prośb, z którymi misjonarze już zwrócili się i jeszcze się zwrócą w tym roku do MIVA Polska. Ich lista jest długa. (Zamieszczona została w *Materiałach liturgiczno-duszpasterskich* od MIVA na obecny rok).

Drodzy bracia i siostry!

Tydzień św. Krzysztofa jest zawsze czasem intensywnej modlitwy za kierowców i wszystkich poruszających się po drogach. Wyrazem tej modlitwy jest błogosławieństwo pojazdów i kierowców. Niech do naszej modlitwy będzie także dołączona osobista troska o odpowiedzialne i bezpieczne poruszanie się po drogach, o większą kulturę bezpieczeństwa na drogach. Dawajmy dobre świadectwo naszej wiary także wtedy, gdy korzystamy z naszych pojazdów.

Niech spojrzenie z wiarą na wizerunek św. Krzysztofa – Niosącego Chrystusa, pomaga nam w naszych podróżach i w codziennym życiu, abyśmy kiedyś razem osiągnęli całe naszej życiowej podróży – Dom Ojca Niebieskiego. Amen

Przygotował: Ks. Jerzy Kraśnicki

Projekty zrealizowane przez MIVA Polska w 2023

								
52	37	335	1	3	499	3	4	1
samochody	motocykle	rowery	ambulanse	busy	wózki	łódzie, barki	ciężarówka	mini-kombajn

Modlitwa Wiernych

Zgromadzeni wokół Chrystusa, pokornie prosimy Boga w potrzebach Kościoła i całego świata wzywając wstawiennictwa i opieki św. Krzysztofa – Patrona kierowców i podróżnych:

1. Umacniaj Kościół swoim Duchem, aby był dla świata przykładem i zachętą do budowania wspólnoty opartej na prawdzie i miłości. Ciebie prosimy ...
2. Wspieraj Ojca Świętego, biskupów, kapłanów, misjonarzy i misjonarki, aby z niegasnącym zapałem przypominali światu o misyjnej naturze Kościoła. Ciebie prosimy...
3. Ochroniaj, podróżujących, kierujących pojazdami i wszystkich użytkowników dróg, aby zawsze bezpiecznie docierali do celu swojej podróży. Ciebie prosimy ...
4. Obdarzaj swoim błogosławieństwem wszystkie służby na naszych drogach, aby śpiesząc bliźnim z ofiarną pomocą znajdowali wsparcie od ludzi. Ciebie prosimy ...
5. Udzielaj obficie swoich łask wszystkim, którzy troszczą się o misjonarzy i wspierają ich pracę swoją modlitwą i ofiarą, szczególnie Dobrodziejom MIVA Polska. Ciebie prosimy ...
6. Okaż swoje Miłosierdzie zmarłym, aby w domu Ojca mogli cieszyć się wieczną obecnością przebywania z Bogiem. Ciebie prosimy...
7. Daj nam tu zgromadzonym, potrzebne łaski, abyśmy wobec świata byli świadkami, że warto zawierzyć Tobie życie i coraz pełniej stawać się „Chrystusem dla innych”. Ciebie prosimy...

Panie nasz i Zbawicielu, ufamy w Twoją pomoc i błogosławieństwo. Bądź z nami w każdej chwili życia i w naszych podróżach na drogach. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

MODLITWA O POWOŁANIA

Jezu, Boski Pasterzu, Ty powołałeś Apostołów i uczyniłeś ich rybakami ludzi. Wezwij i dzisiaj młodych ludzi do Twojej służby. Ty nieustannie żyjesz dla nas. Twoja ofiara nieprzerwanie uobecnia się na naszych ołtarzach, bo pragniesz, by wszyscy ludzie mieli udział w Twoim odkupieniu. Niechaj ci, których powołałeś, rozpoznają Twoją wolę i daj im oczy otwarte na potrzeby całego świata. Daj im usłyszeć nieme prośby tylu ludzi, błagających o światło prawdy i ciepło prawdziwej miłości. Pozwól im wiernie trwać w dziele budowania Twego Mistycznego Ciała, by w ten sposób kontynuowali Twoje posłannictwo. Uczyn ich solą ziemi i światłością świata. Panie spraw, aby wiele dziewcząt i chłopców wielkodusznie i bez wahania poszło za głosem Twej miłości. Obudź w ich sercach pragnienie doskonałego życia według Ewangelii oraz wolę bezinteresownej służby dla Kościoła. Daj im gotowość przyjścia z pomocą wszystkim tym, którzy potrzebują ich pomocnych rąk i miłosiernego pochylecia nad ludzką nędzą. Amen.

MODLITWY I MATERIAŁY

DO DUSZPASTERSTWA KIEROWCÓW

BŁOGOSŁAWIENSTWO KIEROWCÓW I ICH POJAZDÓW

- **Wspomożenie nasze w Imieniu Pana.**

Który stworzył niebo i ziemię.

- **Pan z wami.**

I z duchem twoim.

Boże, który mocą swojego słowa stworzyłeś cały wszechświat i dałeś człowiekowi władzę nad całym stworzeniem oraz moc doskonalenia świata według zamysłów Twojej woli; spraw, aby pojazdy, dzieło Twoje i pracy ludzkiej, dzięki Twemu błogosławieństwu służyły dla dobra człowieka, jego pracy i wypoczynku.

Za wstawiennictwem Matki Niepokalanej i św. Krzysztofa, patrona kierowców i podróżujących, ustrzeż Panie wszystkich, którzy będą korzystali z tych pojazdów, od wszelkich nieszczęść duszy i ciała, aby bezpiecznie mogli dojechać do wyznaczonego celu. Niech zebrani tu kierowcy i ich pojazdy będą pobłogosławione dla Twojej chwały i pożytku ludzkiego w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. *Amen.*

Akt zawierzenia kierowców Matce Bożej

Nasza Jasnogórska Matko, Pani i Królowo! Dziś pod Twoją obronę i płaszcz Twojej opieki uciekają się polscy kierowcy i użytkownicy dróg w naszej Ojczyźnie.

Zawieramy Ci, Matko, ich wszystkich, aby na trasach swojego pielgrzymowania zachowali mądrość Twojego widzenia ludzkich spraw, aby zawsze chronili i pomagali, aby okazywali szacunek i życzliwość wobec wszystkich spotkanych na drodze, aby tworzyli kulturę bezpieczeństwa na naszych drogach, aby kierowali się miłością na drodze.

Zawieramy Ci, Matko, tych, którzy troszczą się o bezpieczeństwo na naszych drogach. Błogosław ich trud i poświęcenie oraz szlachetne przedsięwzięcia dla poprawy bezpieczeństwa na drogach.

Zawieramy Ci, Najświętsza Maryjo, wszystkich misjonarzy i misjonarki oraz ich podróże po drogach i bezdrożach świata. Prowadź ich, Matko Niebieska, bezpiecznie po misyjnych ścieżkach i oddalaj od nich niebezpieczeństwa.

Pragniemy także wynagradzać szczerą i ufną modlitwą za tych kierowców, którzy spowodowali cierpienia i śmierć na drogach.

Przyjmij, Matko, nasze pokorne zawierzenie i nasze oddanie się Tobie w opiekę. Ty, która wydałaś na świat Jezusa Chrystusa, pomóż nam nieść Jezusa innym ludziom, szczególnie tym, którzy Go jeszcze nie znają. Pani Jasnogórska, wspomagaj nas na naszych drogach! Bądź nam zawsze Opiekunką i Orędowniczką, abyśmy z Twoją pomocą zawsze bezpiecznie docierali do celu naszych podróży i ostatecznie osiągnęli nasz cel – Dom Ojca w Niebie. *Amen.*

Chrystus Drogą, On prowadzi

(Z dokumentu Papieskiej Rady ds. Migrantów i Podróżnych: *Duszpasterska troska o użytkowników drogi*, 2007)

18. Ewangelia według św. Jana podaje niektóre szczególnie ważne wyrażenia odnoszące się do duchowości drogi w realizacji Bożego planu. Pan Jezus mówi „Ja jestem drogą, i prawdą, i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej, jak tylko przeze mnie” (John 14:6). Przedstawiając siebie jako „drogę”, Chrystus pokazuje nam, że wszystko powinno się kierować ku Ojcu. Stwierdzenie, „Ja jestem światłością świata. Kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemności, lecz będzie miał światło życia” (John 8:12), potwierdza, że Jezus i Jego przesłanie jest świetlaną drogą, by kierować nasze życie do Ojca. Każdy, kto idzie za Panem i wypełnia jego Słowo, będzie postępował drogą życia.

19. Ci, którzy znają Chrystusa, zachowują ostrożność na drodze. Nie myślą oni jedynie o sobie i nie martwią się zawsze jak tylko dotrzeć w wielkim pośpiechu do celu podróży. Zauważają ludzi, którzy towarzyszą im na drodze, że każdy z nich ma swoje własne życie i pragnie dotrzeć do celu podróży, każdy ma też swoje własne problemy. Widzą w każdym z nich braci i siostry, Bożych synów i córki. Taka postawa charakteryzuje chrześcijańskiego kierowcę.

20. Wskazuje się na to, że jedno ze źródeł wielu problemów dotyczących ruchu drogowego leży w jego duchowym wymiarze. Ludzie wierzący rozwiązanie dla tych problemów mogą znaleźć poprzez pryzmat wiary, w relacji z Bogiem i we wspólnym celu na rzecz życia. Rodzi się ona z zachowania, które szanuje życie drugiego człowieka a także zasady ustanowionych w celu ich ochrony na drodze.

„Rzeczywiście, można by na podstawie natchnionych stron obu Testamentów, a w szczególności na podstawie Ewangelii i Listów Apostolskich, utworzyć antologię przepisów, które mogłyby stanowić zbiór moralnych kryteriów, a nawet podręcznik etykiety i dobrach manier dla użytkowników drogi. Byłoby to wsparciem i umocnieniem dla regulacji Kodeksu Ruchu Drogowego, a także inspiracją, której brakuje czysto negatywnemu i profilaktycznemu ujęciu zawartych w nim zasad. Dopóki użytkowników drogi nie zachęci się do spojrzenia w sposób pozytywny i zachęcający na swoje powinności, które znajdują usprawiedliwienie w nadrzędnych i niezastąpionych wartościach sumienia, dopóty będzie niemożliwe osiągnięcie pożądanego poziomu moralnej [tych powinności]”.

Moralna odpowiedzialność użytkowników drogi

(Z dokumentu Papieskiej Rady ds. Migrantów i Podróżnych: *Duszpasterska troska o użytkowników drogi*, 2007)

46. W rzeczywistości nieostrożni kierowcy, motocykliści, rowerzyści i piesi nie pragną tragicznych skutków wypadków, które powodują, ani nie kierują się zamiarem, by szkodzić życiu i własności innych. Jednakże, z racji na te skutki będące wynikiem ich świadomego działania, możemy słusznie mówić o moralnej odpowiedzialności.

„Aby zły skutek był przypisany, musi być on przewidywalny, a sprawca musi mieć możliwość jego uniknięcia, jak to ma miejsce w przypadku pozbawienia życia przez kierowcę w stanie nietrzeźwości.” Kierując pojazdem bez spełnienia wymaganych warunków (np. w sposób nieostrożny, lub przy braku

koniecznych umiejętności), [kierowca] zagraża życiu i dobrom [materialnym], co zakłada naruszenie prawa moralnego z powodu dobrowolnej natury czynu.

47. Moralna odpowiedzialność użytkowników drogi, zarówno kierowców jak i pieszych, pochodzi z obowiązku przestrzegania Piątego i Siódmego Przykazania: „Nie będziesz zabijał” i „Nie będziesz kradł”. Najcięższymi grzechami przeciwko ludzkiemu życiu, wynikającymi z Piątego Przykazania są samobójstwo i morderstwo, lecz to przykazanie domaga się także szacunku dla swojego własnego fizycznego i duchowego dobra oraz dobra innych.

Beztroska bezmyślność i niedbalstwo, są czynami, które podpadają pod te przykazania, a stopień ich moralnej powagi zależy od tego, czy można było przewidzieć te czyny i czy one były w jakimś sensie zamierzone. To oznacza, że oprócz zakazu bezpośredniego zabójstwa, zadania ran lub okaleczenia, Boże przykazanie zabrania każdego czynu, który mógłby spowodować takie szkody w sposób pośredni. To samo odnosi się do jakichkolwiek szkód spowodowanych na dobrach materialnych bliźniego.

48. Prawo moralne zabrania narażania kogokolwiek na ciężkie niebezpieczeństwo, bez poważnych powodów, jak też odmowy pomocy osobie będącej w niebezpieczeństwie. Nadto i Katechizm Kościoła Katolickiego naucza, że „cnota umiarkowania uzdalnia nas do unikania wszelkiego rodzaju nadużyć dotyczących pożywienia, alkoholu, tytoniu i leków. Ci, którzy w stanie nietrzeźwym lub na skutek nadmiernego upodobania do szybkości zagrażają bezpieczeństwu drugiego człowieka i swemu własnemu - na drogach, na morzu lub w powietrzu - ponoszą poważną winę (KKK 2290).

Po co błogosławimy pojazdy i kierowców?

Błogosławieństwo pojazdów i kierowców z okazji wspomnienia św. Krzysztofa można niewątpliwie zaliczyć do najbardziej popularnych błogosławieństw w Kościele w Polsce. Plasuje się ono w szeregu niedaleko od „święconki” czyli błogosławieństwa pokarmów na stół wielkanocny czy też kredy i kaczki w Uroczystość Trzech Króli. Wzrost popularności tego błogosławieństwa następował z pewnością wraz z rozwojem motoryzacji, a także i wyzwań z tym związanych, szczególnie z wzrastającą liczbą wypadków drogowych. We wcześniejszych latach bardzo często tylko właściciele nowo nabytych pojazdów zgłaszali się po błogosławieństwo. A więc było ono związane bardziej z pojazdem niż z jego użytkownikiem.

Mówimy tutaj o błogosławieństwie, nie o poświęceniu, chociaż wielu używa zamiennie tych dwóch określeń, także w odniesieniu do pojazdów. We wprowadzeniu duszpasterskim do Agendy Liturgicznej czytamy następujące wyjaśnienie w tej kwestii: „Należy odróżnić poświęcenie od błogosławieństwa. Poświęcenie oznacza przeznaczenie rzeczy (miejsc, naczyń, szat, znaków religijnych itp.) lub wybranie człowieka do kultu Bożego, błogosławieństwo natomiast jest uwielbieniem Boga i prośbą zanoszoną do Niego o łaskę i zbawienie dla człowieka w różnych sytuacjach życiowych, błogosławić rzeczy znaczy: składać dziękczynienie Bogu za dary (chleba, wody, dzieła ludzkiej pracy itp.) i prosić Go, aby służyły człowiekowi ku zbawieniu”.

Stąd też, gdy chodzi o pojazdy obrzęd ten jest błogosławieństwem, nie zaś poświęceniem. Pojazd nie staje się przez fakt modlitwy i gestu błogosławieństwa znakiem krzyża oraz pokropienia wodą święconą, przedmiotem kultu religijnego, ale pozostaje dalej przedmiotem codziennego użytku.

Czy gdy prosimy o poświęcenie pojazdu jest to oznaką, że mamy deficyt umiejętności albo, że boimy się zagrożeń na drodze bardziej niż inni? Albo też, że jeżeli pojazd został poświęcony, to ochrona przed zagrożeniami i wypadkami jest 100%. Gdyby tak rozumować, to wypadki powinni powodować tylko ci, którzy nie poświęcili pojazdów, a wierzący powinni być uprzywilejowani, nawet gdy nie przestrzegają zasad bezpieczeństwa drogowego albo gdy nie troszczą się o sprawność pojazdów.

Jaki jest więc sens błogosławieństwa pojazdów i kierowców? Co oznacza ten obrzęd? Czego powinniśmy oczekiwać, przyjmując to błogosławieństwo? Czy chodzi w nim o zwykłą ochronę przed niebezpieczeństwami i wypadkami?

Najpierw należy powiedzieć, że każde błogosławieństwo jest uznaniem swojej zależności od Boga, a więc i wdzięczność za wszystko co posiadamy, bo we wszystkim odnajdujemy „Boży palec”. Wszystko jest Bożym darem i łaską, pomimo że zdobywamy i osiągamy wszystko nieraz za cenę wielkiego wysiłku i trudu. Dla człowieka wierzącego nie ma dziedzin oderwanych od Boga i pozbawionych Jego obecności, nie ma czegoś co jest czysto „świeckie”, „laickie”, nie mające żadnego związku z Bogiem. Przez błogosławieństwo wielbimy więc Pana Boga za wszystko i powierzamy się Jego opiece. Dziękujemy Panu Bogu za dobrodziejstwo pojazdów i prosimy o opiekę nad nami i mądrość, gdy będziemy ich używać, aby one służyły nam jak najlepiej w naszej drodze do zbawienia. Błogosławieństwa, należą do kategorii „sakramentaliów, czyli świętych znaków, które z pewnym podobieństwem do Sakramentów oznaczają skutki, przede wszystkim duchowe, a osiągają je przez modlitwę Kościoła”. Błogosławieństwo przypomina nam, że „każde godziwe używanie rzeczy materialnych może zostać skierowane do uświęcenia człowieka i uwielbienia Boga”. (Zob. Konstytucja o Świętej Liturgii 60-61)

Jak przy każdym błogosławieństwie, istotną część obrzędu błogosławieństwa pojazdów stanowi modlitwa, w której wzywamy imienia Bożego i Jezusa Chrystusa oraz Matki Bożej i św. Krzysztofa. Modlitwie towarzyszą znaki: gest błogosławieństwa znakiem krzyża, pokropienie wodą święconą, umieszczenie znaku religijnego wewnątrz czy nawet na zewnątrz pojazdu. Wszystko to powinno nam pomagać być lepszymi ludźmi i bardziej odpowiedzialnymi kierowcami. Powinno też nam przypominać, że jesteśmy ludźmi w drodze – pielgrzymami – „homo viator” ostatecznym celem naszej ziemskiej podróży jest osiągnięcie zbawienia wiecznego.

W Polsce poświęcenie pojazdów od blisko 25 lat wzbogaciło się o nowy wymiar: wymiar pomocy misjonarzom i misjonarkom w zakupie środków transportu, którzy potrzebują ich w swojej w pracy misyjnej. Misyjne Stowarzyszenie MIVA Polska powołane przez Konferencję Episkopatu Polski, zachęca do wdzięczności za przejechane kilometry i złożenia ofiary na misyjne pojazdy podczas błogosławieństwa pojazdów w myśl hasła: 1 grosz za 1 kilometr na środki transportu dla misjonarzy. Jest to tzw. Akcja św. Krzysztof. Dzięki tym ofiarom możliwy jest zakup pojazdów do użytku misjonarzy, katechistów misyjnych, pojazdów do misyjnych ośrodków zdrowia i szpitali, transportu do szkół misyjnych, wózków dla niepełnosprawnych na misjach etc. Każdy składający ofiarę na pojazdy misyjne staje się „Niosącym Chrystusa”, uczestniczy w głoszeniu Ewangelii narodom i ludom świata. Niech Bóg błogosławi wszystkich Kierowców, ich Rodziny w każdej podróży i w życiu!

Ks. Jerzy Kraśnicki

W SŁUŻBIE MISJOM

Wyjść poza mury i ściany swego domu

Rozmowa z s. Marią Domalewską FMA, misjonarką w Angoli

Ks. JK: Należy siostra do grona polskich misjonek, które mają za sobą wiele lat posługi misyjnej, stąd też wiele z tą posługą związanych przeżyć, wydarzeń i spotkań z konkretnymi ludźmi oraz wspomnień. Jakiego rodzaju posługi i pola działalności oraz w jakich miejscach podejmowała Siostra w ciągu tego czasu?

s. Maria: W tym roku mija 40 lat od mojego wyjazdu na afrykański kontynent. Swoją pracę misyjną rozpoczęłam w Zambii, zakładając pierwszą grupę sióstr zajmujących się posługą misyjną w tym kraju. Rozpoczęłyśmy od prowizorycznych kursów alfabetyzacji, czyli nauki czytania, pisania oraz liczenia, a po latach doczekaliśmy się dobrze rozwiniętych i funkcjonujących szkół podstawowych, średnich i zawodowych.

Ja jednak jako pielęgniarka od początku posługiwałam w ośrodkach medycznych i szpitalach. Pracy było naprawdę sporo. Każdego dnia przychodziły na świat nowe dzieci, była ogromna potrzeba otwarcia oddziału położniczego. I właśnie z tego rodzaju posługi mam dużo pięknych doświadczeń i wspomnień, np. wioząc kobietę z buszu do odległego szpitala z powodu trudnego porodu, trzeba było zatrzymać się podczas drogi i improwizować salę położniczą, ponieważ poród rozpoczął się w trakcie transportu ciężarnej. I tak w jednej chacie przyszła na świat dziewczynka, którą razem z matką odwiozłam do jej domu. Po 10 latach odwiedzając te wioskę, przyszła na spotkanie ze mną, tańcząc i śpiewając z koszykiem owoców na głowie, dziękując za ten niezapomniany dzień swoich narodzin. Dziewczynkę nazwano Sister Mary, tak jak byłam nazywana w Zambii, a jej mama opowiadała jej często tę historię. Po kilkunastu latach byłam skierowana na misję do Etiopii, aby prowadzić jeden z naszych ośrodków zdrowia. Pracowałam tam 3 lata, a następnie wróciłam do Zambii. Po powrocie posługiwałam w hospicjum dla cierpiących na AIDS. Posługiwałam także w Południowej Afryce, a od 12 lat posługuję w Angoli. W naszych placówkach wychowawczych pełnię funkcje administracyjne szkoły i wspólnoty. Mam okazję spotykać na co dzień różnego rodzaju osoby potrzebujące, które często pukają do drzwi, prosząc o żywność, lekarstwa i pomoc dla osób niepełnosprawnych.

Ks. JK: Obecnie posługuje Siostra w kraju, który ma za sobą okropieństwa trwającej z niewielkimi przerwami przez ponad cztery dekady wojny, najpierw o niepodległość, a następnie wojny domowej, zakończonej dopiero w 2002 roku. Czy ślady wojny można jeszcze zauważyć, szczególnie w ludziach?

s. Maria: Każdy, kto przeżył wojnę chyba już do końca swoich dni będzie wspominać jej okropności i przeżyte cierpienia. Po odzyskaniu niepodległości Angolczycy prowadzili walki bratobójcze o władzę. Były dwie partie, które nie ustępowały i zajmowały zbrojnie tereny i miasta. I tak ludność cywilna, znajdująca się na terenie danej partii miała za wroga armię partii przeciwnej. Ludzie się przemieszczali i uciekali na tereny, które wydawały im się bardziej bezpieczne i przyjazne. Niestety w trakcie tych ucieczek często całe rodziny były mordowane i rozprasane. Pozostało wiele kalekich fizycznie osób i z urazami psychicznymi, którym do dziś trudno zapomnieć sceny z tamtych lat. Po wojnie pozostało dużo terenów zaminowanych, na których ludzie nadal ginęli i byli okaleczani wybuchami pocisków, dlatego przez długie lata nie można było uprawiać roli, wszystko było sprowadzane z zagranicy, co wiązało się z kosztami. Organizacja szkół i opieki medycznej nadal rozwija się w powolnym tempie i jest niewystarczająca w stosunku do ciągle wzrastających potrzeb ludności, która liczebnie wzrasta z roku na rok. Dodatkowo brak pracy, nieudolna organizacja władzy, brak wody pitnej i energii elektrycznej znacząco przyczyniają się do wzrostu ubóstwa i głodu.

Ks. JK: Ciekawą rzeczą jest, że stolica Angoli należy według dostępnych informacji do najdroższych do życia dla emigrantów stolic świata. Jaka jest rzeczywistość? Jak żyją ludzie, zwłaszcza na obrzeżach stolicy, gdzie Siostra posługuje?

s. Maria: W Angoli widoczna jest wielka różnica pomiędzy ludźmi, którzy żyją w dostatku i wielkim bogactwie, a ludźmi prostymi. Nie istnieje klasa średnia. Z jednej strony są piękne dzielnice, z wieżowcami i w pełni wyposażonymi supermarketami, które dla prostej ludności są obiektami niedostępnymi finansowo. Są duże i dobrze funkcjonujące hotele, oczywiście bardzo drogie, droższe są chyba tylko w Japonii. Przed takimi sklepami i hotelami na ulicach zbiera się wielu żebrzących i proszących o jałmużnę ludzi, którzy zmagają się z wielką biedą. Rodziny są często bardzo liczne i rodzice nie mają możliwości wykarmić wszystkich dzieci. Te, które są głodne, zwykle uciekają na ulice, licząc na dostanie choćby trochę jedzenia. Mieszkańcy żyją w prowizorycznych domach z pustaków albo blachy. Są oni narażeni w czasie pory deszczowej na zalanie wodą, która spływając do oceanu może być bardzo niszcząca. Ja mieszkam w dzielnicy rybackiej, gdzie bardzo dużo ludzi buduje tylko szałas na piasku i całymi nocami łowią ryby, które są źródłem ich zarobku. Tutaj nie myśli się o dzieciach i szkolnictwie, młodzież spożywa dużo alkoholu, a dziewczęta i kobiety zarabiają poprzez prostytutkę. Opiekujemy się teraz grupą dziewczynek, które odebrałyśmy z ulicy. Przez rok uczęszczają na specjalne lekcje, aby następnie dołączyć do klas według ich wieku. Zapewniamy im żywnienie, materiały do nauki i opłacamy nauczyciela, który poświęca swój czas na dodatkowe zajęcia.

Ks. JK: Siostra już po raz drugi zwróciła się do MIVA Polska w ramach naszej akcji „Promienie Miłosierdzia” o pomoc w zakupie wózków inwalidzkich dla osób z niepełnosprawnością w Angoli. Jak ogólnie wygląda sytuacja tych osób w Angoli?

s. Maria: Ludzie zmagający się z niepełnosprawnościami mają bardzo ciężkie i trudne życie. Jeszcze będąc dziećmi rodzina w jakiejś części się nimi opiekuje, ale dorośli są pozostawieni sami sobie. Zwykle polegają na jałmużnie i empatii ludzi z otoczenia. Kobiety są najczęściej wykorzystywane seksualnie, później zostają same z dziećmi. Ci ludzie często są traktowani jak obywatele drugiej kategorii. Nikt nie troszczy się o ich edukację, potrzeby zdrowotne, żywność czy odzież.

Osób niepełnosprawnych jest dużo na terenie naszej parafii i w okolicach. Niektórzy nawet przeprowadzili się z wiosek mając nadzieję, że w mieście będą mieć więcej możliwości do prowadzenia normalnego życia. Jedną z naszych katechetek, która jest również pielęgniarką, jest odpowiedzialna za duszpasterstwo dzieci. W ten sposób troszczymy się o dzieci niedożywione, które zazwyczaj pochodzą z rodzin wielodzietnych. To właśnie ona zbierała dane dzieci niepełnosprawnych, aby im pomóc w zakupie wózka inwalidzkiego. W ten sposób otrzymała także wiele próśb o wózki dla dorosłych, którzy mają też swoją organizację, dzięki której znają się i komunikują między sobą. Z myślą o nich organizowane są rozmowy i kursy przystosowujące do codziennego życia, które pomagają w otrzymywaniu pomocy społecznej od państwa i organizacji pozapaństwowych.

Ks. JK: Wózki, zakupione z pomocą MIVA Polska nazywamy „Promieniami Miłosierdzia”. Jak została przyjęta ta pomoc? Jak ją odebrali sami potrzebujący i ich rodziny? Czy chociaż trochę otrzymane wózki stały się „promykami Miłosierdzia” w ich życiu?

s. Maria: Zakup wózków inwalidzkich dzięki MIVA Polska został przyjęty z ogromnym entuzjazmem i radością. Sami potrzebujący, oraz ich rodziny, byli bardzo szczęśliwi, że ktoś pomyślał o ich potrzebach i sfinansował ten wielki dar. Stały się one rzeczywiście promieniami radości i miłosierdzia w ich codziennym życiu. Niektórzy po raz pierwszy mogą wyjść poza mury i ściany swego domu czy podwórka. Dzięki tym wózkom mogą uczestniczyć w spotkaniach wspólnoty, niedzielnych Mszach świętych oraz innych modlitewnych i towarzyskich integracjach.

Ks. JK: W ostatnim czasie otrzymała siostra również pomoc na zakup samochodu. Do czego będzie służył? Jak ważne są środki transportu w posłudze misjonarzy?

s. Maria: Jestem misjonarką posługującą w Angoli od 12 lat. Otrzymałam już z MIVA Polska kilka razy pomoc na różne środki transportu. Od dwóch lat jestem na placówce misyjnej, w której pełnię funkcje ekonoma i ostatnio była również wielka potrzeba wymiany samochodu na nowy. Poprzez fakt, że mieszkamy na obrzeżach Luandy bardzo blisko oceanu, "body" naszego samochodu było bardzo zżarte przez sól i rdze. Służył nam przez przeszło 10 lat, ale wymagał ciągłych napraw i utrzymanie samochodu wymagało dużych wydatków. Na tej placówce mamy szkołę obejmującą nauczanie od wieku przedszkolnego, szkołę podstawową i pierwszą część średniej. Szkoła liczy przeszło 1600 uczniów, a w soboty i niedziele zamienia się na salki katechetyczne. Prowadzimy katechezy i przygotowanie do sakramentów w różnych centrach misyjnych. Samochód służy do przemieszczania się wspólnoty na codzienne Eucharystie, służy również do duszpasterstwa młodzieżowego i dojazdów do centrów na formację różnych grup młodzieżowych i nie tylko. Na naszej placówce wydajemy codziennie posiłki dla najbardziej potrzebujących i udzielamy pomocy charytatywnej w postaci pożywienia i leków. Do tego oczywiście niezbędny jest samochód.

Nasza placówka znajduje się w dzielnicy gdzie jest bardzo wysoka przestępczość, kradzieże, włamania, prostytucja, a nawet zabójstwa jako wynik samosądu, dlatego potrzebny był samochód, w którym czujemy się bezpiecznie. Oprócz szkoły prowadzimy tutaj projekt dla dziewcząt przebywających na ulicy obejmujący nauczanie i całonocne przebywanie w ośrodku, gdzie dziewczęta otrzymują codziennie posiłek. Współpracujemy również z rodzicami uświadamiając o ważności wychowania i zdobycia wykształcenia podstawowego oraz przygotowania do życia samodzielnego i samowystarczalnego. Ten rodzaj pracy bardzo jest wymagający, ale daje dobre rezultaty w odebraniu tych dziewcząt ulicy, aby skończyły choćby szkołę podstawową.

Ks. JK: Mam nadzieję, że dzięki wrażliwym i otwartym na misyjne Darczyńcom MIVA i w tym roku będzie możliwe wsparcie najbardziej potrzebujących osób. Życzymy Siostrze wielu sił, zdrowia i dalszego ewangelicznego entuzjazmu w niesieniu Dobrej Nowiny ludziom na krańcach świata. Dziękuję za rozmowę.

s. Maria: Mam świadomość, że otrzymaliśmy wiele, ale bez tej pomocy nie mogłybyśmy realizować swojej służby. Serdecznie dziękuję za dar waszej wspólności i solidarności. Dzięki wam nadal możemy prowadzić nasze wyprawy ewangelizacyjne i zajęcia wychowawcze na terenach misyjnych, gdzie odległości są duże, drogi bardzo złe i jest brak zorganizowanej komunikacji. W związku z tym samochód jest bardzo potrzebny.

Bardzo dziękuję również za wspólną inicjatywę, jaką są „Promienie Miłosierdzia”. Czasami jesteśmy naprawdę bezradni i zastanawiamy się nad sposobami pomocy potrzebującym w Angoli. Trudno jest nam patrzeć na ludzkie cierpienie, ale te „Promienie Miłosierdzia” stały się prawdziwymi źródłami nadziei, radości i podniesienia na duchu ludzi cierpiących w codzienności życia z krzyżem niepełnosprawności na barkach. W imieniu wszystkich obdarowanych składam serdeczne Bóg zapłać. Nie zapomnimy o tej wdzięczności w naszych modlitwach.

Rozmawiał: Ks. Jerzy Kraśnicki

Anioł na drodze

Historia „Misjonarza w drodze”

Pracując w Afryce, niemal co dnia spotykam się z nieoczekiwanymi zdarzeniami, którym trzeba jakoś zaradzić. Gdy powróciłem po rocznym urlopie do Zambii zważyło się na mnie mnóstwo napraw sprzętu, organizacja koncertu, wyjazdy do centrów misyjnych w buszu a do tego okazało się, że nasz radiowy samochód kompletnie się rozsypał. Pozostał nam jedynie parafialny samochód. Zależało od niego wszystko - niedzielne wyjazdy do wiosek na sprawowanie liturgii, zakupy i inne załatwienia. Dziennikarze nie mieli, jak wyjeżdżać w teren, żeby nagrywać audycje dla naszego misyjnego radia. Nie mogłem ryzykować, żeby padło nasze jedyne auto, a koszt nowego samochodu przekraczał nasze możliwości. Wtedy z pomocą przyszli nam przyjaciele z MIVA Polska. Tu w Afryce moja wiara nieraz była poddawana próbie i nieraz okazywało się, jak czuwa nade mną Opatrzność. W takich krytycznych sytuacjach zawsze wraca do mnie historia, która zdarzyła się kilka lat temu. Dodaje mi otuchy, zwłaszcza gdy jest ciężko.

Po porannym dyżurze w konfesjonale w głównym centrum, wybierałem się do jednej z dwóch stacji misyjnych, które tej niedzieli miałem odwiedzić. A że to ponad dwie godziny jazdy, jadę najpierw do tej dalszej stacji misyjnej, żeby, wracając, odprawić Mszę św. w tej bliżej domu. A że to czas po Świątach Wielkanocnych, to mamy dużo chrztów i pierwszych komunii. Tym bardziej chcę dojechać, bo dzieciaki czekają (po dwóch latach katechezy - tak długo trwa przygotowanie do chrztu a rok jeszcze do komunii). Wiem, że po ostatnich opadach droga w jednym miejscu wygląda jak błotnista czekolada i trzeba się rozpędzić, żeby dotrzeć na drugą stronę tego bagna. Mam świadomość, że nasze auto ma zrobione ponad 300 000 km i niestety 4x4 (napęd na cztery koła) nie działa.

Próba rozpędu nie za bardzo mi wyszła i utknąłem w środku czekoladowej brei. Przykro mi, że nie udało mi się dotrzeć do stacji misyjnych. Przecież wszyscy na mnie czekają! Dzieci chcą zapalić swoje świeczki w czasie chrztu św. Ubrane w najlepsze rzeczy przypinają cienkimi patyczkami karteczki ze swoimi imionami do bluzek...

Gdy tak siedzę zrezygnowany pośrodku bagna, wzywam Pana Boga, Aniołów i wszystkich świętych, widzę jak z pobliskich krzaków wychodzi człowiek z dwoma krowami i łańcuchem. Nie odpowiada na moje pozdrowienie, ale zaczepia łańcuch do samochodu i pogania krowy. Zdezorientowany, wskakuję do samochodu i docieramy razem do brzegu bagienka, jakie utworzyło się na drodze. Wskakuję, aby podziękować nieoczekiwanemu wybawcy, ale on, nic nie mówiąc, znika z krowami w krzakach. Pędzę do stacji misyjnej Kayola, gdzie zawrzała ogromna radość - wszyscy przygotowani do uroczystości. Tak mimowolnie pytam, czy wiedzą, kto by to mógł być - ten mężczyzna z krowami? Patrzą na mnie trochę z niedowierzaniem. Nikt nie wychodzi z krowami w tej porze deszczowej!

Po Mszy św. i niekończących się tańcach, przepraszam, że nie mogę zostać dłużej, bo czekają na mnie w Cheelo. Tam kaplica również pięknie ubrana i wyczyszczona. Tańce i śpiewy nie mają końca a podłoga po chrzcie ocieka wodą. I tu tak z ciekawości znów zagadnąłem o tego człowieka z krowami. Podobna reakcja jak w Kayola - o tej porze z krowami w krzakach? – „coś ci się chyba przewidziało, ojciec”.

Mam nadzieję, że Aniołowie nadal będą na moich misyjnych drogach. Dzięki MIVA Polska pewno będę się mógł rozpędzić i przepłynąć te bagienka jakie się tworzą na drodze w porze deszczowej. Ale wtedy pytanie: czy spotkam Anioła?

Z podziękowaniami i modlitwa za Wasze wsparcie w naszej pracy tutaj.

o. Andrzej Leśniara s.j.

Pomoc MIVA Polska w 2023 roku

Nadrzędnym celem misji Kościoła jest głoszenie Ewangelii i prowadzenie ludzi do wiary w Jezusa Chrystusa. Temu celowi służą środki transportu na misjach, zakupione z pomocą MIVA Polska, niezależnie od ich rodzaju i przeznaczenia. Są one zawsze owocem misyjnego ducha oraz dobroci, życzliwości i odpowiedzialności za misje wielu Darczyńców. Podobnie jak w latach ubiegłych, tak też i w roku 2023, pomoc MIVA dotyczyła pojazdów do bezpośredniego użytku misjonarzy w realizacji różnych przez nich celów: ewangelizacyjnych, medycznych, edukacyjnych, rozwojowych, a także do dyspozycji katechistów misyjnych (rowery i motocykle), osób z niepełnosprawnością (wózki inwalidzkie) oraz uczniów w Afryce (rowery).

Pojazdy w liczbach oraz ich rodzaje w 2023 roku

52 samochody, 4 ciężarówki, 3 busy;
1 barka rzeczna – „Pływająca Przychodnia” do Peru (kontynuacja projektu z roku 2022 z pomocą funduszy z Akcji „Ratujemy Życie – Misyjny Ambulans” oraz akcji docelowej);
1 ambulans do szpitala w Katondwe w Zambii (z akcji „Ratujemy Życie – Misyjny Ambulans”);
37 motocykli i skuterów (18 – dla misjonarzy i 19 – dla katechistów);
1 mini-kombajn zbożowy (Boliwia); 1 traktor (Malawi);
2 łodzie motorowe;
499 wózków inwalidzkich (z pomocą akcji „Promienie Miłosierdzia”);
199 rowerów dla katechistów w tym 3 elektryczne (akcja „uCZYNEK Wiary”);
130 rowerów dla uczniów w Tanzanii i RCA (akcja „Bliżej do szkoły w Afryce”);
5 rowerów do użytku misjonarzy.

Łączna suma przekazana: **1 090 199 Euro**; Wartość całkowita projektów: **2.140.233 Euro**

Polscy misjonarze i misjonarki pracują w 99 krajach świata (dane Komisji Episkopatu Polski ds. Misji). Z pomocą MIVA otrzymują oni istotne narzędzia do swojej misyjnej pracy - środki transportu, które zapewniają funkcjonowanie misji, obecność w licznych stacjach dojazdowych, umożliwiają prowadzenie dzieł takich jak: szkoły, przedszkola, internaty, ośrodki zdrowia, szpitale, domy dziecka, sierocińce, hospicja itp. Pojazdy są niezbędne w organizowaniu i dostarczaniu pomocy materialnej potrzebującym.

W 2023 roku MIVA Polska
zrealizowała **115** projektów w **36** krajach świata,
zostało zakupionych **935** pojazdów.

Modlitwa misjonarzy za Dobroczyńców MIVA
(odmówiona na Jasnej Górze dn. 11 maja 2024)

Przed Twoim cudownym wizerunkiem, Najświętsza Maryjo, stajemy my polscy misjonarze i misjonarki obecni na XXIII Ogólnopolskiej Pielgrzymce Kierowców. Reprezentujemy grono 1690 wszystkich polskich misjonarzy i misjonek posługujących w 99 krajach świata, na pięciu kontynentach. Stojąc przed Twoim Obliczem, Jasnogórska Pani, składamy naszą misjonarską wdzięczność za dzieło MIVA Polska, które od blisko ćwierć wieku działa przy Komisji Episkopatu Polski ds. Misji i służy misjonarzom w imieniu Kościoła w Polsce. Dziękujemy za wszystkich, którzy tworzą to dzieło, a zwłaszcza za ogromną liczbę Darczyńców tego dzieła. Dzięki temu otrzymujemy tak konieczną pomoc do naszej pracy ewangelizacyjnej oraz do dzieł przez nas prowadzonych na rzecz najbardziej potrzebujących.

Dziękujemy za wszystkie zakupione z pomocą MIVA pojazdy: za samochody terenowe i osobowe, za ambulanse i busy, motocykle i rowery, szczególnie dla katechistów na misjach i dla uczniów w Afryce, za łodzie i silniki do łodzi oraz barki rzeczne, traktory i pojazdy śnieżne, za wózki dla niepełnosprawnych, a nawet zwierzęta pociągowe i wozy.

Nasza misyjna praca wymaga różnych środków transportu. Musimy często być w drodze żebyśmy jak najlepiej mogli wypełnić misję głoszenia Ewangelii, do której zostaliśmy posłani przez Kościół.

Przez Twoje, Maryjo, matczyne dłonie, pragniemy złożyć Panu Bogu i Tobie, Matko nasza, dziękczynienie za wszystkich, którzy wspierają na wiele sposobów misjonarzy i dzięki którym mamy do dyspozycji pojazdy, abyśmy mogli wypełnić jak najlepiej naszą misję.

Boże, błogostaw wszystkim kierowcom i ich rodzinom, którzy dziękując za szczęśliwe podróże w myśl akcji 1 grosz za 1 kilometr pomagają w zakupie środków transportu dla polskich misjonarzy. Prosimy Cię, Maryjo, otaczaj ich swoją Matczyną opieką. Niech podróżując po drogach będą świadkami Ewangelii Twojego Syna. Niech także nasza misyjna modlitwa, w każdą pierwszą sobotę miesiąca będzie wyrazem misjonarskiej wdzięczności wobec wszystkich Dobroczyńców i Współpracowników misji i dzieła MIVA, szczególnie Kierowców w naszej Ojczyźnie.

Maryjo Najświętsza, Jasnogórska Pani! Wspomagaj nas, misjonarzy! Niech nie gaśnie w nas ewangeliczny zapał i entuzjazm. Ochroniaj nas i broń przed niebezpieczeństwami podczas podróży po drogach i bezdrożach, przez dżunglę, busz czy sawannę, przez góry i po pustyniach, na szlakach wodnych czy po wiecznej zmarzlinie.

Maryjo, Królowo Apostołów, Maryjo niosąca Chrystusa, otaczaj opieką dzieło MIVA, błogostaw wszystkim Dobroczyńcom, bądź nam niebieską Opiekunką na drogach życia i podróżowania. Amen

Motto MIVA Polska: „Niesiemy Chrystusa” wytycza główne zadanie, do którego została powołana MIVA Polska - wspieranie misjonarzy w zdobywaniu środków transportu. Pełnią one rolę służebną w realizacji dzieła głoszenia Ewangelii „aż po krańce ziemi”.

RAPORT WPŁAT z diecezji z Akcji św. Krzysztof - 1 gr za 1 km

	2022	2023
ARCHIDIECEZJA BIAŁOSTOCKA	134 532,45 zł	139 777,07 zł
ARCHIDIECEZJA CZĘSTOCHOWSKA	104 908,61 zł	117 545,76 zł
ARCHIDIECEZJA GDAŃSKA	50 550,12 zł	58 815,51 zł
ARCHIDIECEZJA GNIEŹNIEŃSKA	63 180,67 zł	79 348,57 zł
ARCHIDIECEZJA KATOWICKA	192 767,50 zł	218 898,37 zł
ARCHIDIECEZJA KRAKOWSKA	450 557,15 zł	487 394,94 zł
ARCHIDIECEZJA LUBELSKA	58 259,20 zł	74 773,00 zł
ARCHIDIECEZJA ŁÓDZKA	74 407,63 zł	72 394,95 zł
ARCHIDIECEZJA POZNAŃSKA	256 050,90 zł	277 654,20 zł
ARCHIDIECEZJA PRZEMYSKA	78 630,00 zł	104 009,00 zł
ARCHIDIECEZJA SZCZECIŃSKO-KAM.	53 640,40 zł	73 920,62 zł
ARCHIDIECEZJA WARMIŃSKA	37 509,50 zł	39 363,23 zł
ARCHIDIECEZJA WARSZAWSKA	25 498,00 zł	16 060,50 zł
ARCHIDIECEZJA WROCŁAWSKA	108 742,37 zł	117 174,60 zł
DIECEZJA BIELSKO-ŻYWIECKA	157 474,32 zł	190 033,28 zł
DIECEZJA BYDGOSKA	32 042,99 zł	35 681,09 zł
DIECEZJA DROHICZYŃSKA	29 319,50 zł	33 899,05 zł
DIECEZJA ELBLĄSKA	24 988,60 zł	25 162,35 zł
DIECEZJA EŁCKA	76 345,00 zł	76 702,80 zł
DIECEZJA GLIWICKA	53 024,20 zł	64 739,30 zł
DIECEZJA KALISKA	97 623,24 zł	106 046,21 zł
DIECEZJA KIELECKA	219 924,09 zł	284 239,93 zł
DIECEZJA KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKA	35 380,75 zł	40 328,21 zł
DIECEZJA LEGNICKA	48 924,15 zł	49 717,91 zł
DIECEZJA ŁOMŻYŃSKA	76 948,93 zł	76 512,60 zł
DIECEZJA ŁOWICKA	23 113,00 zł	24 738,30 zł
DIECEZJA OPOLSKA	65 608,00 zł	57 580,06 zł
DIECEZJA PELPLIŃSKA	133 791,90 zł	139 287,79 zł
DIECEZJA PŁOCKA	102 310,70 zł	132 132,73 zł
DIECEZJA RADOMSKA	134 023,09 zł	122 670,37 zł
DIECEZJA RZESZOWSKA	89 547,98 zł	105 016,00 zł
DIECEZJA SANDOMIERSKA	100 291,28 zł	108 410,20 zł
DIECEZJA SIEDLECKA	178 044,40 zł	182 895,35 zł
DIECEZJA SOSNOWIECKA	52 553,20 zł	67 294,70 zł
DIECEZJA ŚWIDNICKA	23 096,00 zł	28 726,50 zł
DIECEZJA TARNOWSKA	287 984,20 zł	340 260,23 zł
DIECEZJA TORUŃSKA	58 060,91 zł	63 892,31 zł
DIECEZJA WARSZAWSKO-PRASKA	26 977,01 zł	12 141,57 zł
DIECEZJA WŁOCŁAWSKA	97 753,50 zł	87 669,40 zł
DIECEZJA ZAMOJSKO-LUBACZOWSKA	93 272,16 zł	52 591,50 zł
DIECEZJA ZIELONOGÓRSKO-GORZ.	50 845,45 zł	84 520,39 zł
ORDYNARIAT POŁOWY	15 703,00 zł	17 793,01 zł
	4 074 206,05 zł	4 487 813,46 zł

Podziękowanie za samochód terenowy do nowopowstającej misji Sióstr Służebniczek w Chamuka w Zambii

Kochani Pomocnicy Misjonarzy!

Pozdrawiam Was gorąco z Zambii i serdecznie dziękuję, za pomoc w zakupie samochodu dla naszej misji. Nasza misja leży w samym buszu, daleko od szlaków komunikacyjnych, w sporej odległości od miasta. Samochód jest dla nas niezbędnym środkiem lokomocji i komunikacji. Od 5 lat bowiem w tym miejscu budujemy szkołę średnią dla 600 dziewcząt, internat oraz tworzymy gospodarstwo rolne dla potrzeb szkoły.

Poza tym staramy się służyć ubogim mieszkańcom naszej okolicy na różne sposoby. To wszystko wymaga zaangażowania i mobilności, a bez Waszej pomocy w zakupie samochodu dla Chamuka nie byłoby możliwe. Serdecznie dziękujemy wszystkim, którzy przez swoją ofiarę dołożyli cegiełkę do budowy szkoły w Chamuka i pomogli nam w wypełnianiu misji ewangelizacyjnej dla tej części Zambii. W każdy wtorek odprawiana jest Msza św. w Waszej intencji. Niech Pan Bóg prowadzi Was bezpiecznie po wszystkich drogach życia. Szczęść Wam Boże!

s. Maria Żywiec, Służebniczka Starowiejska NMP

Siostry Benedyktynki Misjonarki z Quito w Ekwadorze wdzięczne za pomoc w zakupie samochodu

Szczęść Boże! Pragnę skierować do Was kochani Ofiarodawcy MIVA nasze z głębi serca płynące słowa wdzięczności za okazaną nam pomoc! Nasza misja w Quito, stolicy Ekwadoru mieści się w północnej części miasta. Okolica jest zamieszkała przez ubogą ludność zajmującą się głównie sprzedażą owoców i warzyw. Niestety duża część mieszkańców to bezrobotni. Ze względu na rosnący problem handlu narkotykami i związanej z tym przestępczości naszą postugę skierowałyśmy głównie na dzieci i młodzież, aby uchronić je od wcielenia do mafii narkotykowych. Prowadzimy Oratorium, gdzie dzieci i młodzież spotykają się, aby poznać prawdziwe wartości i zbliżyć się do Boga. Ponieważ pochodzą z ubogich rodzin staramy się, aby na każdym spotkaniu otrzymały również posiłek. Odwiedzamy też osoby starsze i samotne niosąc im nadzieję i radość. Dlatego Wasza pomoc jest nieoceniona, bez samochodu nie byłibyśmy w stanie dotrzeć z pomocą do tych wszystkich ludzi. Codziennie pamiętamy o Was w modlitwach.

s. Wiktoria Piasecka OSB

Wdzięczność za samochód do pracy duszpasterskiej w parafii Matki Bożej Bolesnej w Dolores w Gwatemalii

Drodzy Dobroczyńcy i Ofiarodawcy MIVA Polska!

Parafia, w której pełnię postugę należy do Wikariatu Apostolskiego Petén obejmującego 1/3 część całego kraju. Parafia obejmuje miasteczko jako centrum misyjne i 25 wiosek. To teren głównie rolniczy. Ze względu na jego górzystość i skaliste podłoże oraz brak edukacji i odpowiednich środków jest to rolnictwo jeszcze dosyć prymitywne i nie przynoszące dużych plonów. Ubóstwo parafian uniemożliwia między innymi zebranie odpowiednich środków na zakup samochodu. Ze względu na kiepski stan dróg potrzebny jest mocny samochód terenowy. Stan techniczny samochodu, który mieliśmy na parafii niestety utrudniał dojazd do wiosek i był przyczyną sporych wydatków. Dzięki Waszym ofiarom i życzliwości MIVA Polska mogłem zakupić nowy samochód. Teraz łatwiej mogę dotrzeć do moich parafian z postugą Słowa Bożego i sakramentów, a także w wielu przypadkach nieść pomoc jako karetka pogotowia czy "autobus". Dziękujemy Wam z serca. Mszą świętą sprawowaną w każdą pierwszą sobotę miesiąca będziemy wynagradzać Wam za wsparcie.

ks. Tomasz Godlewski FD Rzeszów i parafianie z Dolores

Słowo wdzięczności za mini kombajn zbożowy do parafii ojców pijarów w Cocapata w Boliwii

Drodzy Przyjaciele i Dobroczynicy MIVA Polska!

Przesyłając pozdrowienia z dalekiej Boliwii chcemy wyrazić nasze głębokie wyrazy podziękowania za pomoc w zakupie mini-kombajnu zbożowego dla naszej parafii z przeznaczeniem do pracy w naszym centrum kształcenia nieformalnego i pomocy w utrzymaniu parafii. Wielkie Bóg zapłać.

Parafia położna jest wysoko w górach na wysokości 3200 - 4900 m n.p.m., ma powierzchnię 7000 km² i 120 wspólnot. Nasi parafianie to Indianie Quechua i Aimara zajmujący się uprawą ziemi i hodowlą zwierząt w sposób jeszcze bardzo prymitywny, dlatego parafia otworzyła centrum kształcenia by wprowadzić trochę nowości. Posiadamy 9 ha ziemi uprawnej, na której kursanci uczą się jak uprawiać i unowocześniać uprawę. Zakup mini-kombajnu pozwoli nam zrobić krok milowy w unowocześnieniu i ulżeniu pracy na roli. Dzięki Wam tutejsza ludność wie, że gdzieś daleko w Polsce są ludzie dobrego serca, solidarni nie baczący na swoje braki, myślący o innych, a w ten sposób tworząc wielką rodzinę ludzi wierzących. Bóg zapłać! Pozdrawiamy Wszystkich Dobroczynców, zapewniając o pamięci modlitewnej

Księża: Kazimierz i Stanisław Chowaniec SchP

Wdzięczność za motocykl do pracy pastoralnej w parafii Mabondo w RCA

Szczęść Boże drodzy Darczyńcy!

Dziękuję z Wami moją radością jaką sprawiło mi Wasze wsparcie. To właśnie dzięki niemu otrzymałem dotację, która pozwoliła mi zakupić motocykl. Może dla kogoś, kto żyje w innych warunkach niż my tutaj na misjach jest to drobnostką, ale w miejscu pierwszej ewangelizacji taka pomoc jest ogromna. Motocykl który zakupiłem ma służyć pracy pastoralnej w parafii Mabondo. Pomoże on nam dotrzeć tam, gdzie nie da się dojechać samochodem, wydaje się też środkiem transportu znacznie tańszym w utrzymaniu niż samochód. Napisałem, że pomoże nam, bo na misji jest nas trzech.

Nasza misja jest położona w Republice Środkowoafrykańskiej, istnieje od 1998 roku i nie jest jeszcze zaznaczona na żadnej mapie świata. Oddalona jest ona 400 km od Bangui stolicy kraju, teraz pokonanie tej drogi zajmuje 15 godzin jazdy samochodem w porze suchej około 10 godzin droga wiedzie przez las po glinie i piasku. Mabondo znajduje się w prefekturze Sangha-Mbaéré, w diecezji Berberati, to również miasto położone 100 km od misji. Droga zajmuje 5 godzin jazdy samochodem. Powierzchnia misji jest prawie taka jak powierzchnia Belgii.

Mam nadzieję, że te kilka informacji o misji Mabondo, pozwolą Wam drodzy Ofiarodawcy na odkrycie i wyobrażenie sobie w jakich warunkach pracujemy. Dla nas ta praca, albo może lepiej służba jest powołaniem. Jak mawiał jeden z naszych księży seniorów ze Stowarzyszenia Misji Afrykańskich: Polska jest naszym domem, ale dopiero w Afryce jesteśmy u siebie.

Właśnie stąd z Afryki pragnę Wam gorąco podziękować za każde wsparcie misji. Pragnę również podziękować MIVA Polska za pomoc i zaufanie. Możecie być pewni, że Wasze wsparcie służy dziełu ewangelizacji. Natomiast Wasze zaangażowanie misyjne jest wyrazem wiary w Kościół Jeden, Święty, Apostolski, Powszechny i jak naucza Sobór Watykański II Misyjny.

Pozwólcie, że pożegniam się z Wami słowami z południa Polski, które brzmią następująco: Zostańcie z Bogiem!

ks. dr Waldemar Dziedzina SMA

Podziękowanie za samochód do pracy misyjnej w Amazonii ekwadorskiej

Pragnę całym sercem podziękować MIVA Polska oraz wszystkim Darczyńcom za otrzymaną pomoc w zakupie samochodu do pracy misyjnej w Amazonii ekwadorskiej. Dziękuję w imieniu wszystkich parafian zamieszkujących obszar naszej misji Dureno i Pacayacu w prowincji Sucumbios, którzy od teraz będą mieć możliwość regularnego uczestniczenia w Eucharystii, otrzymywania sakramentów: chrztu świętego, regularnej spowiedzi, sakramentu chorych i brać udział w spotkaniach formacyjnych. Dziękuję w imieniu osób chorych, biednych i opuszczonych, którzy dzięki środkowi transportu będą mogli otrzymywać pomoc w postaci paczek żywnościowych oraz uczestniczyć w życiu Kościoła.

Tereny, na których przyszło mi pracować znajdują się przy granicy z Kolumbią. Oprócz obecności mieszkańców sąsiedniego kraju na tych terenach notuje się również działalność grup przestępczych, czy to narkotykowych czy też zwykłych kolumbijskich guerillas. Stąd też posiadanie niezależnego środka transportu obniża ryzyko napotkania na swej drodze niniejszych grup i daje poczucie bezpieczeństwa.

Dziękujemy i obiecujemy ogarniać wszystkich Darczyńców naszą modlitwą. Jesteście obecni w naszych intencjach Mszy świętej.

Ks. Wiesław Podgórski FD Sandomierz

Wdzięczność za „Promienie Miłosierdzia” wózki inwalidzkie dla niepełnosprawnych z Livingstone w Zambii

Drodzy Przyjaciele Misji!

Pozdrawiam serdecznie z Livingstone w Zambii. Nazywam się Agnieszka Kobiałka i jestem siostrą zakonną w Zgromadzeniu Misyjnym Sióstr Służebnic Ducha Świętego. Od siedmiu lat pracuję w Afryce, od pięciu posługuję w diecezji Livingstone w Zambii.

Pragnę podziękować w imieniu swoim i niepełnosprawnych, którzy otrzymali wsparcie dzięki Waszej hojności serca. Ten gest pomocy w postaci wózka inwalidzkiego nie tylko ułatwi im życie codzienne, ale też stał się promieniem z Bożego źródła Miłosierdzia.

W imieniu swoim i sześciu niepełnosprawnych z mojego otoczenia (czwórki dzieci, młodej kobiety i dotkniętego udarem mężczyzny z zespołem Downa), mówimy TWALUBA, ZIKOMO, LITUMEZI, DZIĘKUJEMY, BÓG ZAPŁAĆ. Niepełnosprawność staje się coraz szerzej jest dyskutowana w Zambii. Często bieda powoduje, że gdy w grę wchodzi niezdolność samodzielnego poruszania się, dzieci nie chodzą do szkoły lub z niej rezygnują. Tą szóstkę młodych ludzi spotkałam dzięki działalności Cheshire Homes Society of Zambia. Ten ośrodek dziennego pobytu i szkoła dla dzieci z głębokimi upośledzeniami jest prowadzone w Livingstone przez siostrę Clarina Ndonga ze Zgromadzenia Małych Sióstr Św. Franciszka. To miejsce, gdzie rodzice przychodzą, gdy nigdzie nie da się znaleźć pomocy. Tam też zgłosiły się rodziny osób w imieniu, których wyrażam tym listem swoją wdzięczność. Czworko z tych dzieci jest ograniczonych do świata zamkniętego w ścianach rodzinnych domów. Wszystkie te rodziny borykają się z bezrobociem i trudnościami w zaspokojeniu codziennych potrzeb. Nie mają środków finansowych na zakupu wózków inwalidzkich. Troje z tych dzieci jest wychowywanych w niepełnych rodzinach.

Dziękuję za wszelką okazaną pomoc, za serce i akcję Promienie Miłosierdzia. Niech doświadczenia życia przybliżają nas do prawdy o Bożym Miłosierdziu rozlanym w Sercu Ojca, Sercu otwartym dla wszystkich. Niech to miłosierdzie „rozlewa się i wylewa” przez nasze czyny i życie.

*Z modlitwą i prośbą o nią.
S. Agnieszka Kobiałka SSpS*

PROŚBY OD POLSKICH MISJONARZY I MISJONAREK DO MIVA POLSKA O POMOC W ZAKUPIE ŚRODKÓW TRANSPORTU REALIZOWANE W ROKU 2024*

Prośby z Afryki:

KAMERUN, diec. Doume Abong-Mbang – samochód terenowy D/C pick-up do pracy pastoralnej w misji Księża Marianów w Atok – ks. Paweł Rawski MIC; **RCA**, diec. Bouar – 2 motocykle dla radia „SIRIRI” – br. Jacek Dębski OFMCap; **BOTSWANA**, diec. Francistown – samochód terenowy D/C pick-up do posługi duszpasterskiej w nowej misji w Ncjonane – ks. Mateusz Kuszyb FD Sandomierz; **GHANA**, diec. Koforidua – samochód dostawczy dla potrzeb misyjnej farmy św. Józefa i ośrodka zdrowia Sióstr Służebnic Ducha Świętego w Kwahu-Tafo – s. Dorota Sojka SSPS; **RPA**, diec. Johannesburg – samochód osobowy używany do placówki misyjnej Sióstr Jezusa Miłosiernego w Kibler Park – s. Jakuba Wasilewska; **MADAGASKAR**, diec. Fianarantsoa – samochód osobowy do oblackiego Centrum Audiowizualnego „OMIFILM” w Fianarantsoa – o. Krzysztof Koślik OMI; **MADAGASKAR**, diec. Morondava – tuk-tuk do przychodni Sióstr Franciszkanek Misjonarek Maryi w Morondava – s. Iwona Korniluk FMM; **MADAGASKAR**, diec. Morondava – samochód terenowy D/C pick-up do pracy pastoralnej w oblackiej misji św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Befasy – o. Stanisław Kazek OMI; **GHANA**, diec. Yendi – motocykl do celów edukacyjnych wspólnoty Sióstr Franciszkanek Misjonarek Maryi w Tatale – s. Anna Antkowiak FMM; **REPUBLIKA DEMOKRATYCZNA KONGA**, diec. Bukavu – samochód terenowy pick-up do Centrum „BANDARI” Ojców Białych w Bukavu – o. Marcin Zagała MAfr; **KENIA**, diec. Nakuru – samochód używany do pracy pastoralnej i edukacyjnej Sióstr Misjonarek Świętej Rodziny w Subukia - s. Katarzyna Jakubczak MSF; **ZAMBIA**, archidiec. Lusaka – samochód terenowy D/C do pracy misyjnej w Mpanshya - s. Sabina Habelok SCB; **RPA**, diec. Umzimkulu – samochód terenowy S/C do posługi duszpasterskiej i transportu materiałów do budowy w paulińskiej misji Centocow – Afrykańskiej Częstochowie – o. Paweł Kaczmarek OSPPE; **CZAD**, archidiec. N'Djamena – samochód terenowy D/C pick-up do posługi duszpasterskiej w parafii pw. Świętej Rodziny w N'Djamenie – ks. Stanisław Worwa FD Tarnów; **MADAGASKAR**, diec. Toamasina – samochód terenowy D/C do nowej oblackiej misji pw. św. Eugeniusza de Mazenoda w Toamasina – o. Mariusz Kasperski OMI; **RCA**, diec. Bouar – samochód terenowy D/C pick-up do pracy koordynacyjnej w ochronie zdrowia w diecezji Bouar – p. Ewa Gawin, świecka misjonarka Tarnów; **KAMERUN**, archidiec. Yaounde – samochód terenowy D/C pick-up do pracy pastoralnej, edukacyjnej, formacyjnej oraz socjalno-charytatywnej Sióstr Salezjanek w Kamerunie – s. Barbara Kiraga FMA; **ZAMBIA**, archidiec. Lusaka – samochód terenowy S/C do pracy misyjnej w parafii pw. św. Jana Pawła II w Lusace – ks. Krzysztof Mróz FD Pelplin; **TANZANIA**, diec. – samochód dla sióstr Maryi Niepokalanej w Chikukwe – s. Monika Kowarsz SMI; **TANZANIA**, diec. Musoma – samochód terenowy D/C pick-up do Centrum Dobrego Samarytanina w Bukanga – ks. Maciej Oparka FD Pelplin; **NAMIBIA**, erchidiec. Windhoek – samochód osobowy do pracy pastoralnej w parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Khomasdal – ks. Marek Fischer FD Poznań; **GHANA**, archidiec. Acckra – 2 samochody osobowe do salezjańskiej szkoły nauki jazdy w Ashaiman – ks. Krzysztof Niżniak SDB; **TANZANIA**, archidiec. Dodoma – samochód terenowy D/C pick-up do zadań realizowanych przez Ojców Białych (Zgromadzenie Misjonarzy Afryki) związanych z budowaniem studni głębinowych w Tanzanii – o. Adam Cytrynowski MAfr; **KAMERUN**, diec. Doume Abong-Mbang – samochód terenowy D/C pick-up dla wspólnoty misyjnej Sióstr Katarzynek w Lomie – s. Ewa Drozdowska CSC; **UGANDA**, archidiec. Kampala – bus do franciszkańskiego szpitala Wanda Health Center w Matugga – o. Adam Klag OFMConv; **TOGO**, diec. Kpalime – motocykl na potrzeby parafii pw. Świętej Rodziny w Hanyigba Duga – o. Marian Schwark SVD; **KENIA**, diec. Murang – samochód do posługi w domu dziecka „UPENDO” – Agnieszka Gliniecka, misjonarka świecka.

Prośby z Ameryki Łacińskiej:

BRYTYJSKIE WSPY DZIEWICZE, diec. Saint John's Basseterre – bus do pracy pastoralnej w parafii Saint William i Mary Star of the Sea na Tortoli; **BOLIWIA**, archidiec. Santa Cruz de la Sierra – samochód terenowy D/C do salezjańskich dzieł „Hogar Don Bosco” w Santa Cruz; **PERU**, wik. apostołski San Ramón – samochód terenowy D/C pick-up do posługi duszpasterskiej w misji Chontabamba – ks. Henryk Chlipała FD Tarnów; **ARGENTYNA**, diec. Posadas – samochód terenowy do pracy duszpasterskiej w parafii pw. Krzyża Świętego w Jardín América – ks. Krystian Bótkowski FD Toruń; **KOSTARYKA**, diec. Tilaran-Liberia – samochód dostawczy do werbistowskiej księgarni katolickiej w Liberii oraz promocji Pisma Świętego w Kostaryce – o. Maciej Józefczuk SVD; **WENEZUELA**, diec. Guarenas – bus do pallotyńskiej parafii w Guarenas do transportu katechistów, katechizowanych, na ewangelizację i dzieła charytatywne – ks. Andrzej Tekieli SAC; **EKWADOR**, wik. apost. Aguarico – motocykl do pracy pastoralnej wśród Indian Shuar w parafii Nueva Unión w Amazonii Ekwadorskiej – ks. Rafał Wlazło; **ARGENTYNA**, diec. Posadas – samochód do posługi duszpasterskiej w parafii pw. św. Antoniego z Padwy w Azara – o. Andrzej Mochalski SVD; **BOLIWIA**, wik. apost. Ñuflo de Chavez – samochód terenowy D/C pick-up do pracy pastoralnej Sióstr Sercanek w parafii pw. św. Jakuba Apostoła w Puerto Rico – s. Dorota Obtułowicz NSJ; **BRAZYLIA**, diec. Humaita – samochód terenowy D/C pick-up do pracy pastoralnej w salezjańskiej parafii pw. Matki Bożej Bolesnej w Manicore – ks. Sławomir Drapiewski; **PERU**, prałatura Caraveli – motocykl do pracy pastoralnej w parafii Laramate w Peruwiańskich Andach – ks. Rafał Kipigroch FD Częstochowa; **PERU**, prałatura Caraveli – motocykl do pracy pastoralnej w parafii Laramate w Peruwiańskich Andach – ks. Kamil Tokarz FD Częstochowa.

Prośby z Azji i Oceanii:

PAPUA NOWA GWINEA, diec. Bougainville – samochód terenowy D/C pick-up do centrum pastoralnego w Tsiroge – bp Dariusz Kałuża MSF; **KAZACHSTAN**, archidiec. Astana – bus do posługi duszpasterskiej w parafii pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Pawłodarze – ks. Łukasz Chłopek FD Rzeszów; **PAPUA NOWA GWINEA**, diec. Wewak – samochód terenowy D/C pick-up do posługi misyjnej w parafiach Burui i Ambunti – ks. Michał Szawan FD Sandomierz; **BRAZYLIA**, archidiec. Fortaleza – samochód dla misji sióstr Elżbietanek w Fortalezie – s. Alicja Sikora CSSE.

Prośby o rowery i motocykle do posługi katechistów misyjnych:

TANZANIA, diec. Shinyanga – 36 rowerów dla katechistów z parafii Mwandoya – ks. Marek Krysa SMA; **MALAWI**, archidiec. Lilongwe – 2 motocykle dla katechistów z salezjańskiej parafii pw. św. Pawła w Nkhotakota – ks. Czesław Leńczuk.

Prośby o inne pojazdy:

KANADA, diec. Churchill-Hudson Bay – 2 skutery śnieżne (skidoo) do pracy misyjnej w diecezji Churchill-Hudson Bay w Arktyce kanadyjskiej – bp Wiesław Antoni Krótki OMI; **PAPUA NOWA GWINEA**, diec. Wewak – silnik do łodzi motorowej dla parafii św. Teresy w Vokeo – ks. Dariusz Woźniak SAC; **KAMERUN**, diec. Doume Abong-Mbang – samobieżna koparko-ładowarka do prac remontowo-budowlanych na terenie diecezji Doume Abong-Mbang – ks. Eugeniusz Bednarek FD Gniezno; **MADAGASKAR**, diec. Morombe – 53 rowery do szkół misyjnych w Ankazoabo - ks. Ludwik Wawrzeczko MSF.

Prośby o wózki dla niepełnosprawnych na misjach – „Promienie Miłosierdzia”

ZAMBIA, diec. Mansa - 6 wózków standardowych dla niepełnosprawnych z parafii św. Jana Pawła II w Mabumba – s. Małgorzata Jędrzejczak MSF; **ZAMBIA**, diec. Mansa - 1 wózek standardowy dla niepełnosprawnej kobiety – s. Marta Górka, Służebniczki NMP Starowiejskie; **ZAMBIA**, diec. Livingstone - 10 wózków standardowych dla niepełnosprawnych z Livingstone (4 dla Hospicjum św. Józefa, 6 dla osób indywidualnych) – s. Agnieszka Kobiałka SSPs; **ZAMBIA**, archidiec. Lusaka - 12 wózków dla niepełnosprawnych (7 – dla dorosłych, 5 – dla dzieci) z misji Sióstr Boromeuszek Mikołowskich w Chinyunyu – s. Józefa Słaba SCB; **ZAMBIA**, archidiec. Lusaka - 30 wózków (20 standardowych i 10 specjalistycznych) dla osób indywidualnych (13) oraz do użytku ogólnego w 2 misyjnych szpitalach oraz w Punkcie Opieki Zdrowia Sióstr Salezjanek (17) – s. Ryszarda Piejko FMA; **DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA**, diec. Sakania-Kipushi - 20 wózków inwalidzkich (trycykli) dla niepełnosprawnych z Salezjańskiej parafii pw. św. Józefa w Mokambo – ks. Piotr Paziński SDB; **KAMERUN**, diec. Yaounde - 8 wózków dla potrzebujących z misji Sióstr Salezjanek w Yaounde (2 standardowe, 2 elektryczne, 4 trycikle) - s. Barbara Kiraga FMA; **KAMERUN**, diec. Doume Abong-Mbang - 1 wózek trójkołowy (trycykl) - s. Małgorzata Bąk CSSMA; **KAMERUN**, diec. Yaounde - 8 wózków dla potrzebujących z misji Sióstr Salezjanek w Yaounde (4 standardowe, 2 elektryczne, 2 trycikle) – s. Barbara Kiraga FMA; **UGANDA**, archidiec. Kampala - 35 wózków standardowych dla niepełnosprawnych z franciszkańskiej parafii pw. św. Franciszka z Asyżu w Matugga – o. Adam Kłag OFMConv; **MADAGASKAR**, diec. Morombe - 2 wózki standardowe dla potrzebujących z misji w Ankazoabo - ks. Ludwik Wawrzeczko MSF; **MADAGASKAR**, diec. Morondava - 10 wózków inwalidzkich dla niepełnosprawnych z obłackich misji na Madagaskarze (Befasy i Fianarantsoa) – o. Stanisław Kazek OMI; **MADAGASKAR**, diec. Port-Berge - 23 wózki dla osób indywidualnych oraz 2 wózki do użytku Domu dla Niepełnosprawnych BETEL w Mampikony – o. Dariusz Marut CSSp; **NAMIBIA**, Wik. Ap. Rundu - 21 wózków standardowych dla dzieci z ośrodka Cheshire Home w Katima Mulilo – s. Agnieszka Błasiak CSNI; **KENIA**, diec. Meru - 10 wózków standardowych dla dzieci z Ośrodka dla niepełnosprawnych w Laare Sióstr Orionistek - s. Alicja Kaszczuk SMM; **ANGOLA**, diec. Caxitu - 40 wózków inwalidzkich (6 dziecięcych i 34 dla dorosłych) dla potrzebujących z Misji Sióstr Salezjanek w Luandzie – s. Maria Domalewska FMA; **ANGOLA**, diec. Dundo - 10 wózków inwalidzkich (6 standardowych, 3 dziecięce i 1 trycykl) dla niepełnosprawnych z diecezji Dundo – o. Edwar Sito SVD; **TOGO**, archidiec. Lome - 1 wózek trójkołowy dla niepełnosprawnej kobiety z misji Sióstr Salezjanek w Lome – s. Małgorzata Tomasiak FMA; **RCA**, diec. Mbaiki - 17 wózków inwalidzkich – 14 trycykli dla osób niepełnosprawnych z parafii św. Piotra oraz 3 standardowe do użytku ogólnego w szpitalu w Bagandou - Katarzyna Kępa, świecka misjonarka z diec. Tarnowskiej; **RCA**, archidiec. Bangui - 4 trycikle dla niepełnosprawnych z parafii pw. św. Jana Pawła II w Bimbo w Bangui – ks. Paweł Dąbrowa FD Tarnów; **ARGENTYNA**, diec. Posadas - 19 wózków standardowych dla niepełnosprawnych z parafii Podwyższenia Krzyża Świętego w Jardín América (2 dla dzieci, 17 dla dorosłych – 9 wzmocnionych, 2 specjalistyczne, 8 zwykłych) – ks. Krystian Bótkowski FD Toruń; **ARGENTYNA**, diec. San Martín - 10 wózków inwalidzkich (1 pozycyjny z podgłowie, 9 składanych) dla podopiecznych Sióstr Albertynek z Domu Spokojnej Starości im. św. Jana Pawła II w Martín Coronado – s. Monika Chodowiec CSAPI; **ARGENTYNA**, diec. Morón - 20 wózków standardowych do wypożyczalni sprzętu rehabilitacyjnego przy parafii św. Józefa w Morón - ks. Jacek Zieliński CSMA; **BOLIWIA**, Wik. Ap. Ñuflo de Chavez - 10 wózków standardowych dla niepełnosprawnych z parafii Niepokalanego Poczęcia w Concepción (1 dla dziecka, 9 dla dorosłych) - Agata Szpulak, świecka misjonarka z diec. Opolskiej; **BOLIWIA**, diec. Santa Cruz - 7 wózków inwalidzkich dla niepełnosprawnych pod opieką Sióstr ze Zgromadzenia Sług Jezusa (2 dla dzieci, 4 dla dorosłych, 1 ortopedyczny) - s. Iwona Urbańska, Sługi Jezusa; **BOLIWIA**, Wik. Ap. Beni - 12 wózków inwalidzkich (6 standardowych i 6 specjalistycznych) dla niepełnosprawnych z parafii w San Ramon – ks. Andrzej Migrała FD Warmia; **EKWADOR**, diec. Quito - 3 wózki standardowe dla potrzebujących z misji franciszkańskiej w Quito - o. Damian Pietrowski OFMConv; **EKWADOR**, diec. Daule - 55 wózków dla niepełnosprawnych z 11 parafii w diecezji Daule (2 dla dzieci, 53 dla dorosłych) – ks. Maciej Słyż FD Białyostok; **EKWADOR**, diec. Santo Domingo - 4 wózki inwalidzkie (3 rozkładane z toaletą, 1 sportowy) dla osób potrzebujących w Santo Domingo de los Tsachilas – s. Ligia Krukowska OSB; **EKWADOR**, diec. Santo Domingo - 10 wózków standardowych dla niepełnosprawnych z franciszkańskiej misji w Santo Domingo – o. Marek Szymański OFMConv; **PERU**, diec. Callao - 34 wózki dla niepełnosprawnych z parafii Matki Bożej Fatimskiej w Pachacutec (24 wózki standardowe, 10 specjalistycznych – 6 dla dorosłych i 4 dziecięce) – s. Barbara Żaba OSU; **PERU**, diec. Huancavelica - 2 wózki inwalidzkie dla niepełnosprawnych mężczyzn z parafii Pampas w Andach Peruwiańskich - ks. Robert Zając FD Tarnów; **TURKMENISTAN**, Misja „Sui Iuris” - 10 wózków standardowych dla potrzebujących ze wspólnoty chrześcijańskiej (6 dla dzieci, 4 dla osób dorosłych) – o. Andrzej Madej OMI; **KAZACHSTAN**, archidiec. Astana – dwa wózki inwalidzkie sportowe do Lisakowska – ks. Jan Radoń FD Rzeszów; **KAZACHSTAN**, diec. Astana - 4 wózki inwalidzkie (3 standardowe, 1 elektryczny) dla potrzebujących z parafii św. Franciszka z Asyżu w Kellerowce – s. Rita Loter CSFN; **MONGOLIA**, diec. Mongolia - 11 wózków standardowych dla potrzebujących w Mongolii - Justyna Homa, świecka misjonarka, Stowarzyszenie PROMISJA; **PAPUA NOWA GWINEA**, diec. Bogainville - 37 wózków standardowych dla potrzebujących z diecezji Bougainville – bp Dariusz Kałuża MSF, ordynariusz diecezji.

* Stan z dnia 1.06.2024. Wykaz zawiera prośby realizowane przez MIVA Polska od 1 stycznia 2024. Prośby od misjonarzy napływają do biura MIVA Polska na przestrzeni całego roku

KAMERUN

RPA

TOGO

RCA

POJAZDY MISYJNE ZAKUPIONE Z POMOCĄ MIVA POLSKA W 2023 ROKU

PNG

KAMERUN

WENEZUELA

ARGENTYNA